

det brittiske Bibelselskab bestandig glemmer, er, at der forberedes en ny Bibeloversættelse, og at den allerede er ffreden betydeligt frem. Ganste vist opnaaes derved, at den gamle Oversættelse nu vil kunne sælges overordentlig billigt, men hvorvidt det iøvrigt er heldigt at udbrede den gamle Oversættelse med alle dens mange uheldige gammeldags Udtryk og Vendinger, istedetfor at vente til at faae den nye Oversættelse om et Aar eller to, har jeg aldrig rigtig kunnet forstaae. En tredie Ting, hvorfor jeg troer det ærede Medlem ikke bør opfaste sig til en saa stærk Forsvarer for det brittiske Bibelselskab og dets Hæftighed overfor de danske Forhold, er den Maade, hvorpaa Selskabet behandler de danske Haandværkere, idet de sende hele Dplag til Colln og Berlin for at indbindes. Jeg har hørt, at man i England selv skal udtale den største Forbauselse over, at dets Agent behøver at sende Bøger fra Danmark til Tydskland for at indbindes, og de danske Bogbinderarbejdere kunne med Grund beklage sig over, at den ene Ladning efter den anden af danske Skrifter sendes til Tydskland for at faae et Bind om sig, blot fordi Haandværkerne efter de tydske trykkende Standsforhold ere daarliger stillede end her og derfor kunne gjøre et saadant Arbejde en Smule billigere. Jeg skal altsaa gjerne henstille til den høitærede Minister, om der ikke kan gjøres Noget for at opnaae den Udjevning, som aabenbart det brittiske Bibelselskab ønsker, da det i Henseende til nye Udgaver har givet Afkald paa at benytte sin ellers saa dygtige Agent her i Landet, men istedetfor gjennem ham gjør Bestillinger directe fra London, og da det er gaaet ind paa ikke at føre Proces om den Udgave, hvorom der var Strid, og er falden til Føie overfor de danske Boghandlernes Anskuelse. Jeg skulde navnlig anbefale en saadan Udjevning, hvorom der oftere har været Tale, nemlig at det brittiske Bibelselskab solgte de nye Testamenter, medens saa Vaisenhuset og det danske Bibelselskab skulde sælge den hele Bibel; thi herved vilde man kunne opnaae en saa meget større Udbredelse uden at staae i Fare for, at de Conflictter skulle gribe forstyrrende ind her, som i saa høi Grad med Henjyn til denne Sag have fundet

Sted i andre Lande og fornemlig i England selv.

Der er en anden Ting, som jeg anseer mig berettiget til at føre frem, uagtet Ingen mere end jeg indrømmer, at Rigsdagen ikke er Stedet, hvor Tiden bør optages med kirkelige Forhandlinger, nemlig den grønlandske Mission. Jeg tillod mig allerede ifjor at henstille til den høitærede Minister, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt, som jeg havde hørt, at det havde været paatænkt allerede af hans Forgjænger, at nedsætte en Commission til at behandle de tre Spørgsmaal, som nu have foreligget i 100 Aar, men som bestandig have ventet paa deres Løsning, idet de oftere, især det ene i 1843 var lige ved en Løsning, men denne ved en administrativ Foranstaltning igjen gik istaae. Den høitærede Minister lovede den Gang at tage Sagen under den næste Overveielse, og jeg seer af Udvalgets Betænkning, at dette Løfte er gjentaget paany, men jeg vil dog ogsaa her henstille til den høitærede Minister, om han ikke vil tage denne Sag paa Grund af Forholdene ret hurtigt under Behandling thi Hovedpunktet er dog her at faae en Mand, der er villig til at gaae hvert Aar til Grønland og tilbage igjen, en Mand, der kan føre et virkeligt Dpshyn med den grønlandske Kirke, til hvem som Sagkyndig Regjeringen kan støtte sig, og som kan paasee, at der ikke skeer saadanne Feiltagelser, som naar man anviser Embedsgjæringene uden at observere, at de ere fjernede maaskee ved flere Sneje af Miles Mellemrum og andre lignende mulige Feiltagelser i de grønlandske Kirkesager. Jeg henstiller altsaa, at man hurtig maa komme til en Løsning, imedens man er saa heldig, at have nogen Udfigt til at faae en Mand, som efter 14 Aars Dphold i Grønland er villig til at overtage en saadan Gjæring, og som efter Søofficerernes og andre Mænds Udsagn, som have opholdt sig i længere Tid i Grønland, erklæres for at være en Mand, der med særlig Dygtighed har stillet sig i Forhold til den grønlandske Befolkning. Jeg tillader mig derfor paany ret inderligt at anmode den høitærede Minister om, at den i saa mange Aar behandlede grønlandske Kirkesag ret snart maatte føres til en Afgjørelse.